

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Et ex Arelatensi secundo. Regis consensum necessarium esse decernit
Concilium Aurelianense V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

III. Eadem forma observata est sub secunda Regum nostrorum dynastia. Avo Karoli Magni, omnes Metropolitanus vocabantur Apostolici. Abstinent sequens aetas ab illa simplicitate. Prisci eligendorum Episcoporum mores approbati in Capitularibus.

IV. Sede vacante, clerus à Rege postulabat licentiam eligendi. Scribebat etiam ad Metropolitanum; qui secundum Regis voluntatem Episcopum visitatorem delegabat in Ecclesia vacante. Quis cleri vocabulo comprehendantur. Quae fuerint Visitatoris partes. Electionum ritus.

V. Si electores scienter elegerint indignum, electio devolvebatur ad Metropolitanum & ad Episcopos provinciae.

VI. Hincmarus explicatus. Forma examinis electionis.

VII. Vicarij Episcoporum absentium exhibebant vicem eorum cum literis tractatoris. Varia tractatorum species.

VIII. Si nihil canonicum obstabat, Metropolitanus ordinabat electum; ac dein illi literas tribuebat, quibus fidem faceret ordinationis. In eorum locum succedere Bulla pontificia.

IX. Sub tertia Regum nostrorum dynastia, vetus electionum forma servata est; ut patet ex Ivone Carnotensi. Ejus aetate introduci in Ecclesiam capere appellationes à confirmatione electionum.

X. In Gallia, consecratio Episcoporum fiebat à Metropolitanis & Episcopis comprovincialibus, absque auctoritate Summi Pontificis; nisi Metropolitanus electum ordinare recusaret. Quo casu, appellabatur ad Summum Pontificem. Suspendis Metropolitanis, Legati sedis apostolicae ad se trahere conabantur consecrationes Episcoporum. Ivo tamen negat id justum esse.

XI. Viguit eadem regula in universo Occidente, etiam sub Gregorio VII.

XII. Duodecimo saeculo introducta appellatio ad apostolicam sedem. Consecratio tamen Metropolitanis & duobus Episcopis comprovincialibus relicta. Gregorius VII. recusat consecrare quendam Episcopum, donec constituerit eum à jurisdictione Metropolitanis sui esse exemptum. Nihil huic Metropolitanorum juri adversum reperitur in Decreto aut Decretalibus.

XIII. Episcopi ordinati scripto tradebant professionem fidei, sed nullam Episcopis obedientiam promittebant. Ea nova est, & aeo Leonis I. inventa. Inquiritur in originem subsequentium sponsonum. Discrimen professionis quae Regi praestatur & Metropolitanis.

XIV. Magnam fuisse professionis vim quae Metropolitanis fiebat, ostendit Ivo. Quid mediae aetatis Pontifices circa hac decreverint.

ADDITIO. Ad se tandem traxerunt confirmationes & consecrationes Episcoporum, à quibus iuramentum fidelitatis exigebant. Unde factum ut illud Metropolitanis praestare recusarent suffraganei. Quorum temeritatem repressit Clemens VI.

PRAXIS illa quae per universam Ecclesiam vigeat, quae per universam electionis & ordinationis permittitur Metropolitanis & coepiscopis ejus, prorsus obtinebat in Gallia: adeoque certa res est, ac tam claris argumentis constans, ut à congerendis hoc loci innumeris testimoniis ab-

stinendum censeam, paucis contentus. Totam hanc materiam paucis verbis complexus est Leo I. in epistola ad Rusticum Episcopum Narbonensem: Nulla ratio finit ut inter Episcopos habeantur qui nec à Clericis sunt electi, nec à plebibus expetiti, nec à provincialibus Episcopis cum judicio Metropolitanis consecrati. Vbi vides Leonem, aequè ac canones supra laudatos, judicij vocabulum usurpare, ut electionis confirmationem significet.

II. Concilia Gallicana vim disciplinae hujus constantissimè retinuerunt. Omnium antiquissimè de ea re sancivit Concilium Arelatense secundum habitum anno quadragesimo quinquagesimo secundo; in cuius canone quinto haec leguntur: Episcopum sine Metropolitanis, vel epistola Metropolitanis, vel tribus comprovincialibus, non liceat ordinare; ita ut alij comprovinciales admoneantur, ut se suo responso consensisse significant. Quod si inter partes aliqua nata fuerit dubitatio, majori numero Metropolitanus in electione consentiat. Morem illum suis decretis confirmarunt Concilia Arvernense & Aurelianense quintum, quod Regis consensum electioni cleri & plebis connectit ut necessarium, potestatemque Metropolitanis facit vices suas uni ex coepiscopis suis delegandi ad consecrationem impertiendam: Cum voluntate Regis, juxta electionem cleri ac plebis, sicut in antiquis canonibus tenetur scriptum, à Metropolitanis, vel quem in vice sua praemisisset, cum comprovincialibus Pontifex consecratur. Extant praeterea quamplures aliae synodi, quae docent electiones olim, sub prima Regum nostrorum dynastia, fuisse confirmatas à Metropolitanis & comprovincialibus Episcopis, quorum etiam ministerio manus imponebantur Episcopis.

III. Sub Karolo dein Magno, & Ludovico Pio, forma eadem observata est. Quippe tum post electionem cleri & populi, ut docet Alcuinus, decretum electionis ad Metropolitanum deferebatur, ut electum consecraret. Cum Episcopus civitatis, inquit Alcuinus, fuerit defunctus, eligitur alius à clero seu populo; sique decretum ab illis; & veniunt ad APOSTOLICVM cum suo electo deferente secum suggestionem, hoc est, rogatorias literas, ut eis consecret Episcopum. Ceterum heic observandus est modus loquendi illarum tempestarum, quibus licebat Metropolitanis tribuere titulum Apostolici: cujus moris initia referenda sunt ad tempora Gregorij Turonensis. Sequens aetas abstinuit ab illa simplicitate; & deinceps Apostolici titulus soli Romano Pontifici tributus est ab auctoribus.

Concil. Arvern. an. 535. c. 24

Concil. Aurelian. v. an. 549. c. 104

Alcuinus de divinis offic. cap. 16.

Vide Notat ad Agobardum pag. 116.